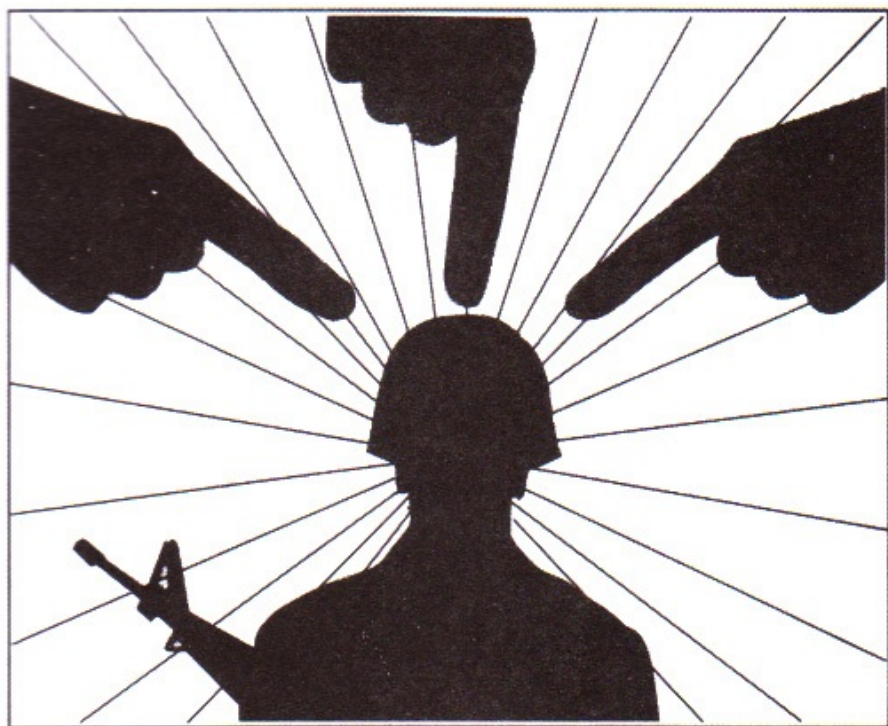

သောင်းဝေဦး

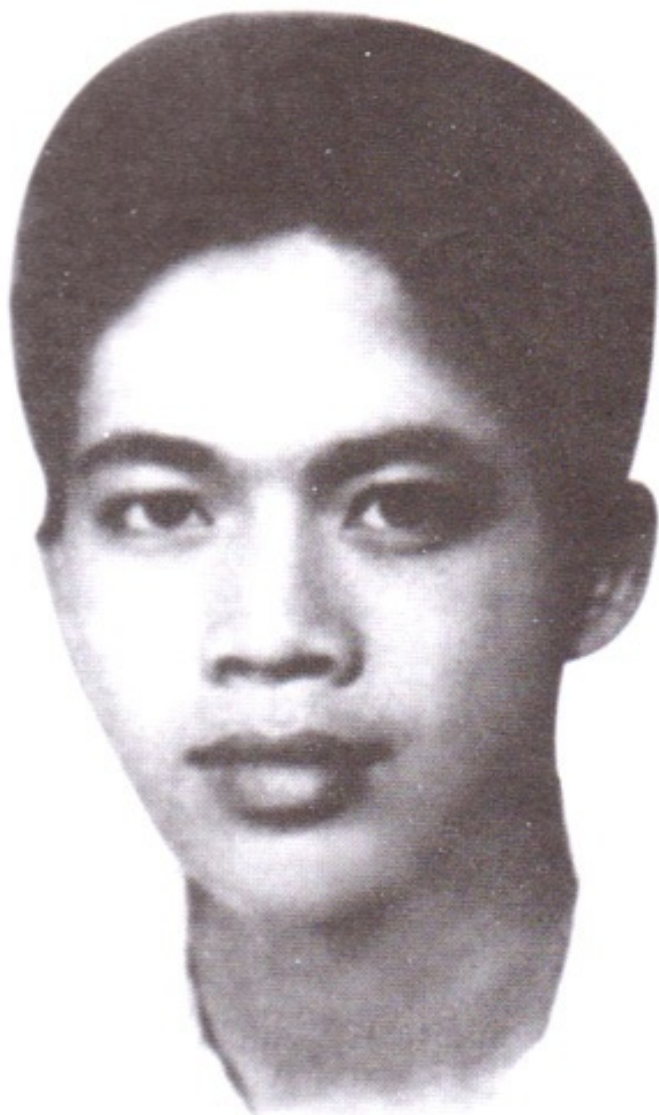
အစ်ကိုတို့စစ်သား

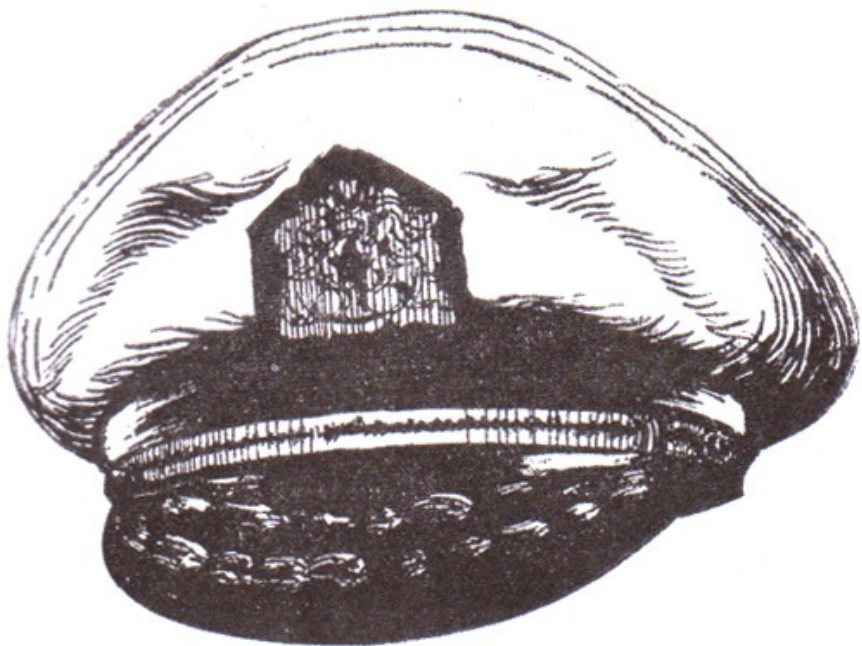
အရာရှိငယ်ဘဝက စာရေးသူ(၁၉၆၉)

ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ်က စာရေးသူ(၁၉၆၄)

ညီလေးလည်း ဒီလိုအရာရှိကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်

ဒါဟာ အရာရှိကြီးတွေဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်
ကြိုးစားရင် ညီလေးလည်း ဆောင်းရနိုင်တယ်

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်တော်သည် စစ်သားဘဝ၌ ဝါသနာအရ စာရေးရန်
လေးကြိမ်ခန့် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်။

ပထမအကြိမ် ၁၉၆၇၊ ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းစ ဒုဗိုလ်ဘဝ။

ဒုတိယအကြိမ် ၁၉၇၅၊ ဗိုလ်ကြီးဘဝ၊ ပင်လယ်နှင့် သိပ်မဝေးသော
မြန်မာနိုင်ငံတောင်ပိုင်း တစ်နေရာတွင် စခန်းထိန်းတာဝန်
ထမ်းဆောင်နေစဉ်က။

တတိယအကြိမ် ၁၉၉၀၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် တပ်ရင်းမှူးဘဝဖြင့်
ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ပေ ၆၀၀၀ ကျော်၊ ၇၀၀၀ ခန့်မြင့်သော
မော်ဖဒေသ တောင်များပေါ်မှာနေစဉ်က။

စတုတ္ထနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ၁၉၉၄၊ နည်းဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့်
ကရင်ပြည်နယ်၊ သာလွန် ဒေသတွင် နေခဲ့ရစဉ်က။

စုစုပေါင်း လေးကြိမ်တိတိ။

ပထမသုံးကြိမ်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စာရေးသူဖြစ်မလာခဲ့ပါ။
စာရေးရင်း စိတ်ပျက် အားလျော့ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၄
နောက်ဆုံးအကြိမ်ရောက်မှ အကြောင်းအပေါင်းသင့်သွားပြီး၊
ရေးသမျှစာများ မဂ္ဂဇင်းအတော်များများ၌ပါလာ၍ ယနေ့အချိန်ထိ
စာများအဆက်မပြတ်ရေးပြီး စာရေးဆရာ အမည်ခံနိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ယခု ဤစာအုပ်ကလေးမှာ ၁၉၇၅ က မြန်မာနိုင်ငံတောင်ပိုင်း၊
ထားဝယ်ခရိုင်အတွင်းရှိ မင်းသားလယ်ကြီး၊ ကျွဲသုံးညီမကျွန်း၌
လေးငါးလ စခန်းထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် လက်သွေး
ရေးသားထားသည့် စာမူဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ကာလများစွာ ရှည်ကြာခဲ့ပါပြီ။
သို့ရာတွင် ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းနှင့် ရေးခဲ့သည့် စာမူလေးဖြစ်၍
ဖတ်ရှုသူများ အကျိုးရှိတန်ကောင်းရဲ့ဟု သဘောရသဖြင့်
ခေတ်နှင့်လျော်ညီအောင် အချို့နေရာများ၌
ပြည်လည်ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ပြီး စာဖတ်သူများလက်သို့

တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။

အဓိကမှာ နောင်တစ်ခေတ်၏ အောင်စစ်သည်များဖြစ်လာမည့်
မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များအတွက်ဖြစ်ကြောင်း
ဖြည့်စွက်အစီရင်ခံပါသည်။

ဖတ်ရှုလေ့လာ အကဲဖြတ်ပေးကြပါခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

သောင်းဝေဦး

နေရာ - ရန်ကုန်မြို့

ရက်စွဲ - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၅) ရက်

*

အစ်ကိုတို့စစ်သား (၁)
စိတ်ဓာတ်သည်သာ အခရာ

ညီလေး

စစ်ထဲဝင်ချင်တယ်ဆိုလို့ ညီလေးအတွက်
ဒီစာကိုရေးလိုက်ရပါတယ်။ ညီလေးက မေးတယ်။

“ကျွန်တော် စစ်ထဲဝင်ချင်တယ်။ ဖြစ်ပါ့မလား၊ လူက
နည်းနည်းချူချာချင်တယ်။ တပ်ထဲရောက်မှ သူများနည်းတူ
မလုပ်နိုင်ရင် ရှက်စရာကြီး” လို့ ဆိုထားတယ်။

ဖြစ်ပါတယ် ညီလေး၊ အရေးကြီးတာက စိတ်ပါပဲ၊
စိတ်ကဆောင်နေရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ စိတ်ဆောင်ရင် အောင်တာပါပဲ။

“ဆန္ဒတော ကီ နာမ ကမ္မ နသိဇ္ဈတိ” တဲ့

စိတ်ဆောင်ရင် အရာရာအောင်ရမယ်လေ။

အစ်ကိုအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြမယ်၊ အစ်ကို တပ်ထဲဝင်တော့
လူက ရောဂါမျိုးစုံနဲ့ ရောဂါသည် သတ်မှတ်တဲ့
ကိုယ်အလေးချိန်ကလည်း မပြည့်ဘူး၊ ပေါင်(၁၁၀) မရှိဘူး၊ ပေါင် (၉၀)
သာသာပဲ၊ မျက်စိကလည်း မှုန်တုန်တုန် မွဲတဲတဲ၊ လူက မျက်မှန်လေးနဲ့၊
ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက စစ်သား သိပ်လုပ်ချင်တာ၊ ဆန္ဒက
သိပ်ပြင်းပြနေပြီ၊ Personal Interview ထိ အောင်ပြီးပေမယ့်

ဆေးစစ်တာမအောင်ရင် တပ်ထဲဝင်လို့ မရဘူး၊ ဆေးအောင်အောင် ဆေးစစ်တဲ့အဖွဲ့ကို အောက်ကျ နောက်ကျနဲ့ သနားအောင် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရတယ်။ ဆေးစစ်တဲ့သူတွေက “ဒီကောင်လေး တကယ်စစ်သား လုပ်ချင်ရှာတာပါလား” ဆိုပြီး ဆေးအောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ရောဂါပေါင်းစုံနဲ့ ရှုနာရှိုက်ကုန်းလေးကို စစ်ထဲသွင်းပေး လိုက်ကြတာပါ။ ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါပေတယ်။

ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းရောက်တော့ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။ Time Table အချိန်စာရင်းတွေနဲ့ ရှိခနဲ ရှိခနဲ ခရာတွေ တုတ်တုတ်ပြီး ခိုင်းတော့တာပါပဲ။ မနက် ငါးနာရီကနေ ညကိုးနာရီအထိ မအားရ၊ မနားရ၊ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့မပြတ် ဇယ်ဆက်သလို လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဆင်းရတော့ လူက လူနဲ့မတူတော့ဘဲ စက်ရုပ်လိုဖြစ်လာတယ်။ ခေါင်းတွေဘာတွေ မူးနောက်လာပြီး ပြင်းထန်တဲ့ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ကြောက်လာပြီး ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာတယ်။

ဒါပေမယ့် အစ်ကို ထွက်မပြေးဖြစ်ပါဘူး။

စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ “ဆန္ဒဝတော ကိ” နာမ ကမ္မံ နသိဇ္ဈတိ” ကြောင့် ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ငါ စစ်သားဖြစ်ရမယ်၊ ငါစစ်သားဖြစ်ရမယ်၊ ငါစစ်သားဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သံဓိဋ္ဌာန်စိတ်ကြောင့် အစ်ကိုစစ်သား ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သင်တန်းကာလ ကိုးလတာကို အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ တပ်ထဲမဝင်မီ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ နေခဲ့တာကလား၊

ညနက်သန်းခေါင်ထိ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်။ စာဖတ်တယ်။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား ဝေဖန်ရေး လေကန်ရေး
လုပ်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ အကြာကြီး ထိုင်တယ်။
အထိုင်ဖြစ်ဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကတော့ အိမ်နဲ့အနီးဆုံး
ရေကျော်မောင်အေး ကဖီပေါ့။ အဲဒီ ၁၉၆၄-၆၅ လောက်တုန်းက
ရေကျော် မောင်အေးကဖီမှာ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့
မင်းသားကြီးမြတ်လေးတို့၊ အဆိုတော်ကြီး စန္ဒယားချစ်ဆွေတို့၊
မင်းသားဇော်ခင်တို့၊ အဆိုတော် ကိုခင်လတ်တို့လည်း လာလာပြီး
ထိုင်တတ်တယ်။ အစ်ကိုတို့က မြတ်လေးနဲ့ ဇော်ခင်တို့ပါတဲ့ ရေပွက်ပမာ
ရုပ်ရှင်ကားကို သိပ်ကြိုက်ပြီး အဲဒီဇာတ်ကားမှာ မင်းသမီး ခင်သန်းနုကို
လူကြမ်းဌေးဝင်းက လက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး အတင်းမဟားဒရားလုပ်မယ်
အလုပ်မှာ တစ်နေရာရာကနေပြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာတဲ့ မင်းသား
ဇော်ခင်က

“ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်”

လို့ အော်လိုက်တာကို တအားသဘောကျကြတာ။ ဒါကြောင့်
အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုတို့ သူငယ်ချင်းတွေ့ရင်

“ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်”

လို့ ဦးရာလူက အရင်အော်ကြတယ်။

အဲဒီ Feeling နဲ့ မောင်အေးကဖီမှာ ညညသွားထိုင် ဟိုပြော ဒီပြောနဲ့
အချိန်တွေ ဖြုန်းကြတယ်။ အဲဒီအကျင့်က တပ်ထဲဝင်တော့
ဒုက္ခရောက်တော့တာပေါ့။ စစ်တပ်ဆိုတာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေရတာ၊
သင်တန်းဆိုတော့လည်း ပိုပြီးတိကျပြင်းထန်တယ်လေ၊
အရပ်သားဘဝကို ခဝါချပြီး စစ်ပုံသွင်းတာဆိုတော့ မတွေ့ဘူး၊

မကြုံဘူးဆိုတဲ့ Physically ရော Mentally ပါ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ
ဖိစီးမှုတွေနဲ့ တိုးတော့တာပါပဲ။ ဒါတွေကို စောစောကပြောတဲ့
ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ကျော်လွန်ခဲ့ရပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အားပေးရတယ်။
လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကာလက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့
ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရဖို့ ဂျပန်နိုင်ငံ
ဟိုင်နန်ကျွန်းသွားပြီး ဂျပန်တွေရဲ့ ပါးရိုက်နားရိုက်ခံပြီး စစ်ပညာကို
သင်ခဲ့တယ်။ သွားရတာလည်း အဝေးကြီး၊ စွန့်စွန့်စားစား
ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်၊ ဟိုမှာ စားရသောက်ရတာတွေလည်း ကိုယ်စားနေကျ
ထမင်းဟင်းမဟုတ်၊ ဂျပန်တွေ ကျွေးတာပဲစားရ၊
စစ်ပညာသင်တော့လည်း အနှိမ်ခံ၊ အနှိပ်စက်ခံပြီး သင်ရ၊ အဲဒါတောင်
သူတို့တစ်တွေ အသက်စွန့်ပြီး ဂျပန်တွေဆီက စစ်ပညာရအောင်
သင်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ၊ ပြန်လာတော့လည်း သူတို့မှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ
ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း၊ သင်တန်းပြီးရင်လည်း
ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ Gazetted Officer ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့်
မရမနေဖြစ်အောင် အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး
အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့တယ် ညီလေးရေ။

ဒီနေရာမှာ အစ်ကို ကျန်းမာရေးနဲ့
ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံအကြောင်းလေးလည်း
နည်းနည်းထည့်ပြောချင်တယ်၊ အစ်ကိုက လူဗလံ လူပိန်ကလေး၊
ဘယ်တုန်းကမှ မဝခဲ့ဖူးဘူး၊ ရင်အုပ်ကလည်း ချိုးရင်အုပ်ကလေး၊
ပုခုံးကျဉ်းလေးနဲ့၊ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းရောက်တော့ ရိုင်ဖယ်တောင်
မနိုင်ဘူးလေ၊ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်က ဆယ့်သုံးလေးငါးပေါင်လောက်
လေးတယ်၊ အဲဒါကို မနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်

ရိုင်ဖယ်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရတယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းအစမှာ
ရိုင်ဖယ်လွှတ်ကျလို့ Training Ground လေ့ကျင့်ရေးကွင်းကို
ပတ်ပြေးခဲ့ရပေါင်းကလည်း မနည်းဘူး၊ နောက်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်နိုင်အောင်
အပိုဆောင်းလေ့ကျင့်ရေးလုပ်ရတယ်၊ တစ်လ နှစ်လလောက်
ကြိုးစားလိုက်မှ အဲဒီရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်နိုင်လာတယ်၊
ချိုးရင်အုပ်ကလေးကိုလည်း လူနဲ့ သူနဲ့တူအောင် သရုပ်ပြတပ်ခွဲက
လေထီးစစ်သည်တွေနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းပြီး အလေးပြား
ပေါ့ပေါ့လေးတွေ သွားမ၊ Dive ဒိုက်ထိုး၊ တန်းဘားဆွဲနဲ့ သုံးလေးငါးလ
အပိုဆောင်း သွားလေ့ကျင့်ရတယ်။

လေထီးစစ်သည်တွေကလည်း ကောင်းကြရှာပါတယ်၊ ပြီးတော့
မေးတယ်။

“ဗိုလ်လောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ကြိုးစားနေရတာလဲ၊
ဘာခံစားချက် ရှိလို့လဲ” တဲ့။

အဲဒီလိုမေးတော့ ငိုချင်ရက် လက်တို့လေ၊ အစ်ကိုကလည်း
ငယ်သူတို့ဘဝ တက္ကသိုလ်မှာ ကြုံခဲ့တဲ့ အစ်ကိုနဲ့ချစ်သော
အစ်မကြီးတို့အကြောင်း သို့မဟုတ် မမထားနဲ့ အပါ ဇာတ်လမ်းကို
ပြောပြဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးက

“နင်က ရောဂါသည်လေးပဲ၊ စစ်သားလုပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊
စစ်သားက သိပ်ပင်ပန်းတာ တဲ့ဟဲ့”

ဆိုတဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို မညာမတာ
အထင်သေးအမြင်သေးနဲ့ နာလိုနာညှိပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းနဲ့
အဲဒါကြောင့် မခံချင်တာနဲ့ စစ်တပ်ထဲ ဇွတ်ဝင်လာပြီး

စစ်သားလုပ်တဲ့အကြောင်းပြောတော့ သူတို့တစ်တွေက
တဟားဟားရယ်မောကြတယ်။ သူတို့ရဲ့တဲ့ Special Diet တွေလည်း
ပေးကြ ကျွေးကြတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်

“အင်း ထင်တော့ ထင်သားပဲ။ ဗိုလ်လောင်းမှာ
ခံစားချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိပြီထင်တယ်။ ဒါကြောင့် PT တန်းဖြုတ်ပြီးရင်
ဒီကိုလာလာပြီး အလေးတွေမ၊ ကျွမ်းဘားတွေကစား တအားကြိုးစား
နေတာကိုး” တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ ကြိုးစားရမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှ စိတ်ဓာတ်လည်း
ကြံ့ခိုင်မယ်လေ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပထမ
ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းအောင်လုပ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ပြောစရာရှိသေးတယ်
တပ်ထဲ မဝင်မီက စောစောက အစ်ကိုပြောတဲ့ အစ်ကိုမမထား၊
ဒါမှမဟုတ် ဟိုမိန်းမကြီးပေါ့။ သူက တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်၊
ပစ္စည်းပစ္စယတွေက ခပ်ကြီးကြီး၊ ကိုယ်က
သူ့ကိုယ့်လုံးတစ်ဝက်လောက်ပဲရှိတယ်။ အသက်ကလည်း သူ့ထက်ငယ်၊
လူကလည်း သူ့ထက်အများကြီးသေးကွေးဆိုတော့
ဘယ်သူ့အထင်ကြီးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် တပ်ထဲရောက်တော့
ဒီသေးကွေးနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သန်မာအောင်
တပ်မတော်အားကိုးနဲ့ ဘက်ပေါင်းစုံက ကြိုးစားရတော့တာပဲ။

ကြိုးစားရကျိုးနပ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သင်တန်းကာလ ကိုးလပြီးလို့
သင်တန်းဆင်းတော့ ယူနီဖောင်း စမတ်ကျကျဝတ်ပြီး မမထားနဲ့
သွားတွေ့ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ညိုမောင်းပြီး
တော်တော် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်နေပါပြီ။ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်

လေထီးတပ်ခွဲက ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့ရပ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
ညောင်ရမ်းညီနောင်ဇာတ်ကားထဲက မင်းသား
မြင့်အောင်လေးလားလို့တောင် ထင်မိတယ်။ ရင်အုပ်ကြွက်သားတွေ
လက်မောင်းကြွက်သားတွေနဲ့ ကြွက်သားအဖုဖု ထုထုပြီး
ခရာချင်စရာငယ် ထွားကြိုင်းတဲ့ ဗမာလူငယ်ပေါ့။ တကယ်လည်း
ကိုယ်လုံးထွက်လာပြီး အရပ်ပါ တစ်လက်မ ပိုရှည်လာတယ်။

ဒါ့ကြောင့် မှန်ကြည့်ရင်း “အင်း ဒီ အင်္ကျီချွတ် ကိုယ်လုံးမှာ
မမထားကို မှီခိုင်းကြည့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ မမထားက
ကိုယ့်ကိုယ်မှီပြီး ဘာများပြောမှာပါလိမ့်” လို့လည်း
စိတ်ကူးယဉ်မိပါတယ်။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။

သူနဲ့သွားတွေ့တော့ ကိုယ့်လက်မောင်းကြွက်သားတွေ
ဘယ်လောက်ကြီးထွားကြံ့ခိုင်နေကြောင်း သိစေချင်လို့
စစ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ခပ်တိုတိုခပ်တင်းတင်း
လက်မောင်းရင်းနားရောက်လုမတတ် ခေါက်တင်ထားတယ်။

လူချင်းတွေတဲ့အခါ မိန်းမကြီးက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲဗျာ။

“ဟယ် နင် အခုမှ တကယ့်စစ်သားနဲ့ တူလာတယ်တော့” တဲ့။

ဘယ့်နှယ့်ဗျာ။ စစ်တပ်ထဲရောက်တာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီး ပြင်းထန်တဲ့
စစ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည်ကလည်း ပေါင် ၉၀ ကနေပြီး တပ်မတော်တန်ခိုးနဲ့ ပေါင်
၂၀၀ တိုးပြီး ပေါင် ၁၁၀ ဖြစ်ပြီ။ ယူနီဖောင်းကလည်း အသစ်စက်စက်
စမတ်ကျကျ။ ပြီးတော့ ပုခုံးပေါ်မှာလည်း ရွှေသပြေတစ်ခက်နဲ့၊
ခေါင်းမှာလည်း ရွှေချည်ထိုးတံဆိပ် Berry Cap အစိမ်းနဲ့ အပျံစား။

အဲဒါကိုများ “နင် အခုမှ စစ်သားနဲ့ တူတယ်” လို့ပြောမှ

ပြောရက်ပလေတယ်ဗျာ။

အဲဒီတော့ အစ်ကို ဘာပြန်ပြောလိုက်တယ်မှတ်လဲ

“စစ်သား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စစ်ဗိုလ် စစ်ဗိုလ်”

လို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုပြီး ပုခုံးက ရွှေသပြေခက်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်လေ။

အဲဒီတော့ အစ်မကြီးကလည်း ပြုံးစစ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့

“မသိလို့ပါ စစ်ဗိုလ်ကြီးရယ်”

ဆိုပြီး ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေဟန်နဲ့ ပြန်ပြောပါတယ်။ သူ့ကြောင့်
ကိုယ့်ဘဝပြောင်းသွားတာကို ကျေနပ်တာလား၊ သူ့ကိုယ်သူ
ကျေနပ်နေတာလား၊ ဒါတော့ အစ်ကိုမသိဘူး၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာတော့
ဂုဏ်ယူတဲ့ အမူအရာတွေကို အဝီအပြင် အထင်အရှား အစ်ကို
တွေ့လိုက်ရတယ်။

အဲဒါပါပဲ ကိုယ့်ညီရေ။

စစ်ထဲဝင်မယ့်လူက ချူချာတယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့
ညီလေးအမေးအတွက် အစ်ကိုအဖြေက

“ဖြစ်ပါတယ်၊ စိတ်သာ ပဓာန၊ ဆန္ဒဝတော ကိံ နာမကမ္မံ နိသိဇ္ဈတိ
ပြင်းပြသော ဆန္ဒရှိရင် အရာရာ အောင်မြင်ရမယ်”

“Where there is a will, there is a way”

“လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ” ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း စစ်သားလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင်တော့
လုပ်သာလုပ်ပါ၊ ခြေနှစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ကြားက လေယာဉ်မောင်းတဲ့

ဗြိတိသျှလေသူရဲ ဒေါက်ဂလပ်ဗေဒါရဲ့ Motto ဆောင်ပုဒ်နဲ့ ပြောရရင်
တော့

“Nothing is impossible under the blue sky”

“ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးအောက်မှာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိပါ”

လို့သာ ပြောလိုက်ပါရစေ ညီလေးရေ။

အောင်မြင်ပါစေ

သင့်အစ်ကိုကြီး

တပ်စခန်းတစ်နေရာ

စစ်သားဆိုတာ ဒီလိုတိုက်ရ ခိုက်ရတတ်တယ်

ဒီလိုလည်း ရက်ပေါင်းများစွာ ချီတက်ရတတ်တယ်

*